

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 12/2010-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka o sťažnosti R., S., zastúpenej advokátom Mgr. J. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 204/2008-273 z 19. marca 2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R., S. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 204/2008-273 z 19. marca 2009 p o r u š e n é b o l o .
2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 204/2008-273 z 19. marca 2009 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a l š i e k o n a n i e .

3. Krajský súd v Trnave je p o v i n n ý uhradiť R., S. trovy právneho zastúpenia v sume 292,38 € (slovom dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. J. N., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2009 doručená sťažnosť R., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mag. J. Č., B., a neskôr na základe splnomocnenia doručeného ústavnému súdu 6. apríla 2010 zastúpenej advokátom Mgr. J. N., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 8/2008-168 z 3. júna 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 204/2008-273 z 19. marca 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že rozhodnutím Okresného súdu v Galante Rozsudkom č. k.: 25C/8/2008-168 zo dňa 03. 06. 2008 a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave Rozsudkom č. k.: 9Co/204/2008-273 zo dňa 19. 03. 2009 boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej Republiky, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej Republiky, podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa Článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ľudských právach a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Okresného súdu v Galante č. k.: 25C/8/2008-168 zo dňa 03. 06. 2008 a Rozsudok

Krajského súdu v Trnave č. k.: 9Co/204/2008-273 zo dňa 19. 03. 2009 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Galanta na nové konanie.“

Ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu a uznesením č. k. I. ÚS 12/2010-20 z 20. januára 2010 ju prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci.

Na základe žiadosti ústavného súdu z 27. januára 2010 sa k veci vyjadril krajský súd, zastúpený jeho predsedníčkou, podaním sp. zn. Spr 74/10 z 3. februára 2010.

Predsedníčka krajského súdu v podaní z 3. februára 2010 a právny zástupca sťažovateľa v podaní z 27. apríla 2010 ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na ústnom pojednávaní.

Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ dňa 27. 4. 2006 vyzval podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej ako „zákon č. 161/2005 Z. z.“) povinnú osobu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, pôvodne zapísaných a vedených v pozemkovoknižných vložkách č. 49, 695, 40, 536 v katastrálnom území S. a v pozemkovoknižných vložkách č. 134, 525 v katastrálnom území M... určil dôvod prechodu vlastníctva na štát odkazom na § 3 zákona č. 161/2005 Z. z...

Nakoľko povinná osoba v zákonnej lehote 60 dní od doručenia písomnej výzvy neuzavrela so sťažovateľom dohodu o vydaní nehnuteľností, neposkytla sťažovateľovi pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona spoluprácu a pomoc ani na výzvu nereagovala, sťažovateľ... podal... žalobu o navrátenie nehnuteľností. Predmetom žaloby bola nehnuteľnosť pôvodne vedená v pozemkovoknižnej vložke č. 49 pre katastrálne územie S., dnes vedená ako nehnuteľnosť parcela číslo 3449/7, druh pozemku orná pôda o výmere 27 328 m²...

Okresný súd Galanta rozsudkom č. k.: 25C/8/2008-168 zo dňa 03. 06. 2008 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa voči Slovenskému pozemkovému fondu ako žalovanému domáhal vydania a navrátenia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že napriek vykonanému dokazovaniu, nemohol žalobe vyhovieť a to pre nedostatok kvalifikovanej výzvy na uplatnenie reštitučného nároku v prekluzívnej lehote do 30. 4. 2006.

Sťažovateľ sa nestotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, preto v zákonnej lehote podal proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby odvolanie.

Krajský súd v Trnave Rozsudkom č. k.: 9Co/204/2008-273 zo dňa 19. 03. 2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Vo svojom rozhodnutí poukázal, že napriek samotnému charakteru reštitučného zákona, ktorý zakladá výnimočnosť takéhoto konania, žalobca/sťažovateľ si v zákonnej lehote neuplatnil právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam spôsobom, ktorý by vyvolával účinky riadneho uplatnenia si práva...»

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

«Súd prvého stupňa... sa... zaoberal náležitosťami výzvy žalobcu doručenej žalovanému dňa 27. 04. 2006, obsahom ktorej výzvy bola žiadosť: žalobcu na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným v PKV č. 49 a ktoré prešli do vlastníctva štátu na základe dôvodu uvedeného v § 3 z. č. 161/2005 Z. z. Prílohu výzvy však netvorila ani PKV č. 49 ani iné relevantné dokumenty. Zároveň uviedol, že § 3 z. č. 161/2005 Z. z. obsahuje pod písm. a) až j) viacero spôsobov prechodu vlastníctva, pričom žalobca v predmetnej výzve všeobecného charakteru priamo nedefinoval ani jeden konkrétny dôvod. Poukázal na ustanovenie § 5 z. č. 161/2005 Z. z., ktorý zakotvil podmienku, aby oprávnená osoba

preukázala existenciu skutočností podľa § 3, teda predloženie dôkazného prostriedku preukazujúceho relevantné skutočnosti, čo všetko bolo nevyhnutné splniť; do uplynutia prekluzívnej lehoty do 30. 04. 2006. Žalovaný upovedomil žalobcu výzvou z 10. 07. 2006 o absencii zákonom žiadaných náležitostí, na čo žalobca ale nereagoval. PKV č. 49 ako i konkrétny dôvod prechodu vlastníckeho práva na štát predložil a špecifikoval až v priebehu súdneho konania, teda po 30. 04. 2006. Dodatočným preukázaním dôvodu podľa § 3 žalobca neovplyvní skutočnosti, že v prekluzívnej lehote uvedenej v ods. 1 § 5 zákona tento dôvod nepreukázal. Iba v prípade splnení všetkých podmienok prislúchajúcich žalobcovi súd po splnení ďalších podmienok vo veci rozhodne, avšak nemožno nedostatok splnenia podmienok odstraňovali v konaní pred súdom, Z uvedeného hľadiska má súd za to, že konanie žalobcu, ktorý nepostupoval podľa § 5 ods. 1 z. č. 161/2005 Z. z. a nesplnil podmienky tam uvedené, malo za následok zánik jeho práva podľa § 5 ods. 1 zákona...

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací... preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa... a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Predmetom tohto konania je vydanie nehnuteľností v zmysle z. č. 161/2005 Z. z. Predmetný zákon sa radí k reštitučným zákonom prijatým na nápravu krívd spôsobených na majetku oprávnených osôb v predchádzajúcom režime vykonaných v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti...

Spornou skutočnosťou v predmetnom spore medzi účastníkmi a preto i základnou požiadavkou na vyriešenie bola otázka splnenia všetkých náležitostí písomnej výzvy zo strany žalobcu a to v prekluzívnej lehote do 30. 04. 2006.

Písomná výzva v zmysle § 5 ods. 1 zákona, aby vyvolala zákonom sledované účinky, musí zodpovedať všeobecným podmienkam platnosti právneho úkonu a musí tiež zodpovedať špeciálnym podmienkam stanoveným v § 5 ods. 1 zákona.

Musí byť teda platným právnym úkonom v zmysle Občianskeho zákonníka a mala by byť vybavená náležitosťami uvedenými v špeciálnom právnom predpise.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Písomný právny úkon musí byť určitý a zrozumiteľný. Zrozumiteľnosť právneho úkonu má značný význam preto, aby z prejavu vôle konajúceho subjektu bol adresát objektívne schopný pochopiť, čoho sa týmto právnym úkonom konajúci domáha. Právny

úkon pritom musí byť zrozumiteľný vo všeobecnosti, teda aby bol význam použitých výrazových prostriedkov všeobecne objasniteľný. Právny úkon musí byť aj určitý, teda ak nie je vnútorne rozporný.

Písomnú výzvu možno považovať za jednostranný písomný právny úkon, ktorý musí spĺňať náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon (najmä náležitosti uvedené v ustanoveniach 34 a nasl.) a ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej vydala veci, ktoré mala v držbe ku dňu účinnosti zákona a ktoré boli odňaté spôsobom uvedeným v zákone. Bližšie obsahové náležitosti výzvy zákon nepredpisuje.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

Odvolaací súd dospel k záveru, že predmetná výzva žalobcu nie je zrozumiteľná, pretože žalobca v nej neoznačil nehnuteľnosť, ktorej vydania sa domáha a v zmysle § 5 ods. 1 zákona neuviedol tiež, akým spôsobom prešla predmetná nehnuteľnosť do vlastníctva štátu. Podľa § 5 ods. 1 zákona sa nemožno domáhať vydania veci určenej druhovo, ale iba určenej individuálne; Musí ísť o vec pôvodnú, t. j. štátom prevzatú a nie inú, napr. aj druhovo zodpovedajúcu. Povinnosť preukázať, ako k odňatiu veci došlo, zaťažuje oprávnenú osobu.

V prejednáwanej veci právny úkon - výzva nie je zrozumiteľná, pretože čoho sa žalobca domáha uviedol len všeobecne, bez individualizácie veci. Uviedol len, že žiada o navrátenie vlastníctva nehnuteľnostiam uviedol katastrálne územie, číslo pozemnoknižnej vložky - neuviedol ku ktorým nehnuteľnostiam - t. j. ku ktorej parcele, túto neidentifikoval, individuálne neurčil, nehovoriac o tom, že nestanovil druh nehnuteľnosti a jej výmeru. Preukázal sa len tým, že ide o nehnuteľnosti vedené vo vl. č. 49 k. ú. Sládkovičovo. Tento právny úkon nebolo možné považovať za zrozumiteľný ani pomocou výkladového pravidla uvedeného v ustanovení § 35 ods. 3 OZ, pretože chýbajúce údaje v právnom úkone nie je možné nahradiť (neuvedenie parcely a jej čísla parcely).

Odvolaací súd ďalej uvádza, že pochybnosti, ktoré vznikli v súvislosti s obsahom výzvy žalobcu zo dňa 21. 04. 2006 (č. l. 12) by mohlo odstrániť priloženie pozemno-knižnej vložky k písomnej výzve, z ktorého podkladu by bolo možné všetky relevantné skutočnosti bez

pochybností zistiť. V súdenom prípade ale vl. č. 49, vlastníctvo nehnuteľnosti ku ktorej sa žiada, k výzve doložená nebola, nebola doložená ani na základe reakcie žalovaného pred začatím tohto sporu, bola doložená až v jeho priebehu, teda už v čase, kedy právo žalobcu na navrátenie nehnuteľností neexistovalo, pretože neuplatnením práva riadne a včas v prekluzívnej lehote zaniklo.

Preto pokiaľ súd prvého stupňa s prihliadnutím na neurčitú nepodloženú výzvu žalobcu zo dňa 21. 04. 2006 jeho žalobu zamietol, postupoval vecne správne. Preto odvolací súd osvojujúci si tieto závery súdu prvého stupňa tento rozsudok vecne správny potvrdil...»

Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na osobitnú ochranu majetku katolíckej cirkvi a jej právnu úpravu, na reštitučný zákon č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkví a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z. z.“), ktorého účelom je zmierniť následky niektorých majetkových a iných krívd, a uviedla dôvody, v ktorých vidí porušenie ňou označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu (aj okresného súdu):

«Okresný súd Galanta aj Krajský súd v Trnave vo svojich rozhodnutiach konštatovali, že sťažovateľ v konaní preukázal svoj reštitučný nárok na vydanie žalovaných nehnuteľností, avšak podľa názoru tak okresného ako aj krajského súdu nebolo možné žalobe vyhovieť pre nesplnenie náležitostí výzvy v zmysle § 5 zákon č. 161/2005 Z. z.

Reštitučný zákon v § 5 ods. 1 druhá veta výslovne hovorí, že neuplatnením práva v lehote právo zaniká. Podľa výkladu okresného a krajského súdu však nárok oprávnenej osoby zaniká nielen neuplatnením práva v lehote, ale aj nepreukázaním práva v lehote. Takýto extenzívny výklad právnej normy je však v neprospech oprávnených osôb a v absolútnom rozpore s účelom a cieľom reštitučného zákona.

Náležitosti výzvy k vydaniu nehnuteľných vecí vymedzuje zákon č. 161/2005 Z. z. len po formálnoprávnej stránke (písomná forma) a nie po stránke obsahovej. Podľa § 34 Obč. zák. právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že požiadavka písomnej výzvy podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona nie je

obsahom práva na vydanie nehnuteľných vecí, ale len podmienkou vzniku nároku na vydanie vecí, ktorou sa tento nárok zakladá...

Sťažovateľ vyzval povinnú osobu, pričom z obsahu výzvy jednoznačne vyplýva sťažovateľov jasný a zrozumiteľný prejav vôle, smerujúci k tomu, aby mu povinná osoba vydala nehnuteľnosti konkrétne nachádzajúce sa v pozemkovoknižných vložkách č. 49, 695, 40, 536 v katastrálnom území S. a v pozemkovoknižných vložkách č. 134, 525 v katastrálnom území M., okrem tých, na navrátenie ktorých sťažovateľ už vyzval povinnú osobu v súlade s predchádzajúcim reštitučným zákonom, v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z. Takáto výzva spĺňa všetky náležitosti právneho úkonu podľa § 34 a § 37 Občianskeho zákonníka. Povinnosťou sťažovateľa bolo len osvedčiť oprávnenosť svojho nároku, a keď by povinná osoba nebola s obsahom výzvy uzrozumená, mala sťažovateľa vyzvať na doplnenie dokladov, ako je to bežné pri reštitúciách fyzických osôb pred pozemkovými úradmi.

Rešpektujúc účel zákona č. 161/2005 Z. z., nie je možné pri jeho aplikácii vykladať ho takým spôsobom, že priznanie nároku sa viaže na splnenie podmienok, ktoré by boli neprimerané možnostiam oprávnených osôb, resp. ktorých splnenie by bolo zo strany dotknutých osôb objektívne nemožné. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v minulosti viedol svoj vlastný archív, ktorý mu však bol v období komunizmu skonfiškovaný, a preto každú pozemkovoknižnú vložku si musel vyžiadať písomnou objednávkou od príslušnej správy katastra a rovnako, každý archívny dokument si musel osobne vyhľadať v štátnom archíve. Takéto vyhľadávanie je časovo náročné a zdĺhavé a nie vždy úspešné (na Slovensku je viac ako 3.000 katastrálnych území), vzhľadom na to, že mnohé pozemkovoknižné vložky a archívne dokumenty boli zničené alebo sa v archívoch nezachovali. Je tiež potrebné poukázať na to, že už samotný reštitučný zákon predpokladal, že podávanie výziev bude problematické a v mnohých prípadoch pre oprávnené osoby sťažené, preto v § 8 ods. 3 zakotvil povinnosť povinných osôb spolupracovať a poskytnúť pomoc oprávneným osobám pri uplatňovaní ich práva na navrátenie nehnuteľností. Povinná osoba si však svoju povinnosť nesplnila a na výzvu vôbec nereagovala.

Súdy neprihliadajúc na tieto skutočnosti rozhodovali na základe reštriktívneho výkladu zákona č. 161/2005 Z. z., nerešpektujúc jeho podstatu a zmysel, pričom takýmto spôsobom interpretácie a aplikácie zákonného predpisu zásadne popreli účel a význam reštitučného zákona. K danej veci pristupovali príliš formalistický, čím ochranu práv

zakotvených Ústave SR ako aj v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd urobili iluzórnou a nerealizovateľnou. S ohľadom na okolnosti daného prípadu, povinnosť, aby sťažovateľ už vo výzve okrem uvedeného pôvodného listu vlastníctva a katastrálneho územia, presne špecifikoval parcely, kladie na sťažovateľa neprimerané bremeno v rozpore s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (porovnaj: *Kopecký v. Slovensko*, rozsudok zo 7. januára 2003, ods. 33., sťažnosť č. 44912/98)

Otázkami interpretácie a výkladu reštitučných zákonov sa zaoberal aj Ústavný súd ČR sp. zn. I. US 38/2002 zo dňa 24. 03. 2004, podľa ktorého „pri aplikaci restitučních zákonu není možno postupovat příliš restriktivně, resp. formalistický, ale naopak je nutno používat je velmi citlivé, vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu a zejména citovaný smysl a účel zákona.“ Podobne aj v rozhodnutí Ústavného súdu ČR sp. zn.: IV. ÚS 575/03 zo dňa 26. 10. 2004 sa konštatuje: „Ústavné konformním výkladem je tedy zpravidla výklad extenzívni (...) výkon soudní moci musí směřovat k uplatnění ideálu spravedlnosti, samozřejmě při dodržování procesních pravidel a rozumného výkladu hmotného práva“...

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho, aby sa mu ukladali - v spojitosti s jej uplatnením - povinnosti, ktoré od účastníka nevyžaduje zákon - t. j. zákon č. 161/2005 Z. z. nepredpisuje žiadne náležitosti reštitučnej výzvy, napriek tomu okresný aj krajský súd sťažovateľa za náležitosti reštitučnej výzvy sankcionovali (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1/02)...

Sťažovateľ touto sťažnosťou poukazuje hlavne na zásadný problém v tom, že rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže uprednostňujú restriktívny výklad zákona pred inštitútom „spravodlivosti“...

Výklad súdov k zákonu č. 161/2005 Z. z. ohľadom reštitučnej výzvy oprávnenej osoby v neprospech sťažovateľa (napriek tomu, že sťažovateľ vo výzve uviedol konkrétne pôvodné listy vlastníctva s katastrálnym územím, ktoré mu boli počas totalitného režimu bezprávom odňaté) je tak v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Podľa vyššie uvedeného okresný aj krajský súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania, keďže žalobcu sankcionovali zamietnutím žaloby za nedodržanie požadovaných náležitostí výzvy (aj keď podľa zákona č. 161/2005 Z. z. výzva vôbec špecifikovaná nie je a napriek tomu sťažovateľ uviedol konkrétne pozemkovoknižné vložky spolu s katastrálnym územím) a žalovanému priznali úspech v konaní napriek tomu, že podľa § 8 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. mal poskytnúť žalobcovi pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona spoluprácu a pomoc, ktorú však vôbec neposkytol.

Aj napriek snahe oprávnených osôb doriešiť si vlastné reštitučné nároky v posledných rokoch dochádza k zníženiu počtu a výmery doriešených žiadostí. Znižovanie počtu vybavených žiadostí je spôsobené faktom, že povinné osoby napriek výzvam zo strany oprávnených osôb nespolupracujú tak ako im to ukladá zákon č. 161/2005 Z. z. a súdy napriek účelu tohto zákona k tomu napomáhajú...

Žiadne ustanovenie zákona nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí. Jednou z požiadaviek kladených na konania pred súdmi preto je, aby sa v ich rámci a ich prostredníctvom zabezpečoval reálny výkon, resp. ochrana niektorého zo základných práv alebo slobôd občanov. Žiadne ustanovenie zákona nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí.

Dôvodom prijatia zákona č. 161/2005 Z. z. bolo poskytnúť rovnakú ochranu vlastníctva fyzickým osobám a vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam. Zákon č. 161/2005 Z. z. vychádza z Článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a z Článku 20 Ústavy SR, ktoré garantujú rovnaký zákonný obsah a ochranu vlastníckych práv všetkých vlastníkov. V prospech fyzických osôb bol totiž ešte v roku 2003 prijatý zákon č. 503/2003 Z. z., ktorý zakladal reštitučné nároky fyzických osôb na vydanie nehnuteľností (pozemkov) vo vlastníctve štátu.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3 zákona. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

Subjektom reštitučných právnych noriem boli rôzne kategórie osôb, či už právnické alebo fyzické. Účelom reštitučných noriem bolo skúmať reštitučný titul, t. j. dôvod, ktorý oprávňoval dotknuté osoby na odškodnenie, pričom tento právny nárok im vznikol bez ďalšieho priamo zo zákona. Reštitučné zákony boli teda vždy prijaté s cieľom vykonať nápravu a vytvoriť predpoklady pre odškodnenie dotknutých osôb.

Keďže oba vyššie uvedené reštitučné zákony sledovali rovnaký účel, pri príprave zákona č. 161/2005 Z. z. bola prevzatá právna úprava skôr prijatého zákona č. 503/2003 Z. z., a preto je koncepcia oboch zákonov takmer totožná. V praxi sa bolo možné stretnúť s prípadmi, kedy fyzické osoby v posledný deň lehoty podali reštitučnú výzvu, v ktorej jednou vetou konštatovali, že si uplatňujú svoj reštitučný nárok podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Obvodný pozemkový úrad ako povinná osoba takéto reštitučné výzvy nespochybnil a reštitučný nárok fyzických osôb uznal. Ako dôkaz bola do súdneho spisu doložená reštitučná výzva Ing. J. T. zo dňa 20. 12. 2004 a rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Bratislave o priznaní reštitučného nároku č. j. 5784/04, Zn.: R-2087/787/2007/IHO zo dňa 23. 07. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 09. 2007 o priznaní reštitučného nároku.

V uvedenej výzve zo strany fyzickej osoby nebol uvedený ani odkaz na pozemkovoknižnú vložku či katastrálne územie a naproti tomu, sťažovateľ uviedol vo výzve všetky potrebné náležitosti na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Navyše v samotnej dôvodovej správe k reštitučnému zákonu č. 161/2005 Z. z. sa uvádza, že účelom zákona je poskytnúť rovnakú ochranu vlastníctva fyzickým osobám a vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam. To znamená, že fyzické osoby a cirkvi majú rovnaké postavenie a má byť garantovaný rovnaký zákonný obsah a ochrana ich vlastníckych práv. Ak by sa reštitučný zákon č. 161/2005 Z. z. vykladal v neprospech oprávnených osôb a reštitučné výzvy cirkví, resp. náboženských spoločností by sa posudzovali podľa prísnejších kritérií, máme za to, že by došlo k porušeniu ústavného

princípu rovnosti účastníkov konania a k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Všeobecné súdy porušili ústavnú zásadu rovnakého postavenia účastníkov konania, pretože právnické osoby, ktorým sa vlastnícke právo odňalo, nemali oproti iným fyzickým osobám, inú možnosť chrániť si svoj nárok na navrátenie vlastníckeho práva ako domáhať sa ho na súde.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že na jednej strane súdy považovali reštitučnú výzvu za neperfektný právny úkon, na druhej strane pri výpočte trov konania považovali predmet konania za dostatočne určitý a zrozumiteľný, ak by mali vychádzať z hodnoty nehnuteľností iba z pozemnoknižného stavu. Aj v tomto je možné označiť postup súdov za neprimeraný, ktorý porušuje zásadu proporcionality a rovnosti...»

Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení z 3. februára 2010 zhrnula podstatný obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako aj odôvodnenia rozsudku krajského súdu a uviedla, že na záveroch vyslovených krajským súdom v rozsudku „... *niet čo meniť, ani niet čo k tomu doplniť, toto rozhodnutie je v zmysle § 159 ods. 1 OSP právoplatné a k odôvodneniu tohto rozhodnutia nemám čo dodať...*

Vyslovujem názor, že v danej veci postupom Krajského súdu v Trnave nedošlo k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu, pretože všetky veci vzťahujúce sa na právne predpisy boli zohľadnené a na vedenú právnu vec aplikované, odvolací súd rozsudok na pojednávaní v prítomnosti účastníkov vyhlásil, riadne odôvodnil, vypracoval písomne, toto rozhodnutie je v súlade so zákonom, ústavou i dohovorom a preto sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná...“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 1 zákona č. 161/2005 Z. z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu [zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 282/1993 Z. z.“), pozn.], a prechod vlastníctva k niektorým nehnuteľným veciam.

V preambule zákona č. 282/1993 Z. z. sa uvádza, že Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone „v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, vedená úsilím potvrdiť svoju vôľu, aby k podobným krívdám už nikdy nedošlo“.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z. z. sa zákon vzťahuje na zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam a hnutel'ným veciam na základe rozhodnutí štátnych orgánov, občianskoprávných a správnych aktov vydaných v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodné obdobie“) v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti, rešpektujúcej práva občanov vyjadrené najmä Chartou Organizácie Spojených národov, Listinou základných práv a slobôd a príslušnými medzinárodnými paktmi o občianskych, politických, hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. sa oprávnenej osobe navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe

a) odňatia bez náhrady postupom podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR o poštátnení školstva na Slovensku, nariadenia Slovenskej národnej rady č. 47/1945 Zb. SNR o poštátnení majetku pri školách poštátnených nariadením Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR a nariadenia Slovenskej národnej rady č. 80/1945 Zb. SNR o poštátnení internátov,

b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 185/1948 Zb. o poštátnení liečebných a ošetrovacích ústavov a o organizácii štátnej ústavnej liečebnej starostlivosti,

c) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde),

d) darovacích zmlúv o prevode nehnuteľností uzavretých darcom v tiesni,

e) kúpnych zmlúv o prevode nehnuteľností uzavretých v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,

f) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená,

g) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,

h) prevzatia bez právneho dôvodu,

i) prevzatia podľa opatrenia Povereníctva financií a Povereníctva školstva a kultúry z 20. apríla 1960 č. 53/774/60 a rozhodnutia Mestského národného výboru v Bratislave, finančného odboru z 10. januára 1961 č. 293/1961 v spojení s rozhodnutím Obvodného národného výboru Bratislava – Staré Mesto z 27. februára 1961,

j) zákona č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov a zákona č. 2/1958 Zb. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

Sťažovateľka v lehote do 30. apríla 2006 zaslala povinnej osobe výzvu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré vo svojej výzve označila číslom príslušnej pozemkovoknižnej vložky a katastrálnym územím (pozemkovoknižnú vložku ani iné listiny k výzve nepripojila a nehnuteľnosti neoznačila parcelným číslom, výmerou ani druhom) a ako reštitučný dôvod uviedla „§ 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z.“.

Keďže nedošlo k dobrovoľnému navráteniu vlastníctva k nehnuteľnostiam uzavretím dohody medzi sťažovateľkou a povinnou osobou, sťažovateľka si uplatnila svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podaním návrhu na začatie konania.

Okresný súd ako súd prvostupňový a krajský súd ako súd odvolací vo svojich rozsudkoch dospeli k zhodnému záveru, že výzva sťažovateľky nespĺňa náležitosti kvalifikovanej výzvy podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., a preto jej doručením

povinnému neboli splnené zákonné predpoklady na uplatnenie práva v zákonom ustanovenej lehote do 30. apríla 2006, čím právo sťažovateľky zaniklo.

Podľa okresného súdu aj krajského súdu vo výzve sťažovateľky absentovalo dostatočne konkrétne označenie nehnuteľností, ku ktorým sa navrátenia vlastníctva domáhala. Nedostatok tejto výzvy videli najmä v nedostatočnom označení nehnuteľností parcelným číslom a výmerou, prípadne aspoň doložením príslušnej pozemkovoknižnej vložky k podanej výzve. Ďalší nedostatok videli v tom, že zo strany sťažovateľky vo výzve nebolo uvedené, z ktorého konkrétneho reštitučného dôvodu si uplatňuje svoje nároky spomedzi rôznych reštitučných dôvodov vymedzených v § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z.

Podľa sťažovateľky *„súdy pristupovali k danej veci príliš formalisticky, aplikovaný právny predpis interpretovali reštriktívne v rozpore s jeho účelom a významom“*, a tým porušili jej označené základné a iné práva.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 209/05).

Ústavný súd pripomína, že jednotlivé ustanovenia jednoduchého práva sú všeobecné súdy povinné interpretovať a aplikovať v prvom rade vždy z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Totiž aj v prípade hypoteticky možnej konkurencie viac metodologicky racionálne obhájiteľných interpretačných alternatív, je nutné zvoliť ako výsledok výkladu tú, ktorá opodstatnene nadobúda prednosť pred ostatnými, t. j. uprednostniť interpretáciu takú, ktorá je ústavne konformnejšia.

Ratio legis v danom prípade aplikovaného zákona č. 161/2005 Z. z. je výslovne vymedzený v samotnom texte zákona č. 282/1993 Z. z., na ktorý zákon č. 161/2005 Z. z. nadväzuje a spočíva v sledovaní zmiernenia následkov niektorých majetkových krívd (ako i porušenia základných práv), ku ktorým došlo voči cirkvám a náboženským spoločenstvám v dobe totality.

Ústavný súd po dôslednom oboznámení sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd v posudzovanom prípade nerešpektoval účel reštitúcií cirkevného majetku a formalistickou interpretáciou § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. neprihliadajúc na jeho účel zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V prípade písomnej výzvy podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. nemožno ustúpiť od požiadavky určitosti tohto jednostranného právneho úkonu ako podmienky jej platnosti v súlade s § 37 Občianskeho zákonníka, ako to správne konštatoval aj krajský súd. Avšak vzhľadom na to, že v § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva“ a jej náležitosti, potom sa stanovenie minimálnych kritérií pre jej určitosť a platnosť musí spravovať takým výkladovým pravidlom, ktorý sleduje naplnenie účelu zákona. Stanovenie minimálnych kritérií pre určitosť a platnosť výzvy nesmie opomenúť ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky, a rovnako je namieste neopomenúť a prihliadať na konkrétne okolnosti veci vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby.

Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na už uvedené nemožno pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok a uvedenia dôvodu, o ktorý ho opiera.

Podľa ústavného súdu na splnenie požiadavky určitosti výzvy požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si sťažovateľka ako oprávnená osoba v posudzovanom prípade uplatnila reštitučný nárok, bola splnená označením príslušnej pozemkovoknižnej vložky a katastrálneho územia. Ústavný súd zároveň dodáva, že označenie nehnuteľností v menšom rozsahu, ako to učinila sťažovateľka vo svojej výzve, teda bez označenia pozemkovoknižnej vložky a katastrálneho územia, by už nemohlo spĺňať požiadavku minimálnej konkretizácie nehnuteľností a poukazuje na to, že takýto záver vyplýva aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu v iných prípadoch, predmetom ktorých bolo posúdenie obdobnej právnej otázky (pozri uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 150/09-21 z 30. apríla 2009).

Podľa názoru ústavného súdu sa hodnotenie skutočnosti, že sťažovateľka vo svojej výzve nekonkretizovala dôvod, o ktorý svoj nárok opiera, spomedzi viacerých dôvodov uvedených v § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., ako nesplnenie požiadavky určitosti výzvy, javí ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o ním požadované náležitosti výzvy pre jej určitosť a platnosť, vychádza z reštriktívneho a formalistického výkladu zákona č. 161/2005 Z. z., ktorým opomína naplnenie účelu reštitúcií cirkevného majetku. Preto je nutné konštatovať, že právne závery krajského súdu o nesplnení podmienky kvalifikovanej výzvy zo strany sťažovateľky ako základného predpokladu úspešného si uplatnenia reštitučných nárokov v súdnom konaní sú ústavne nesúladne a porušujúce už označené základné a iné práva sťažovateľky.

Keďže napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd

tento rozsudok zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil mu vec na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosti sťažovateľky, v ktorej namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, nevyhovelo, a to jednak z dôvodu neexistencie priamej príčinnej súvislosti medzi označenými základnými právami a slobodami a namietaným konaním a rozhodnutím orgánu štátu, ako aj z dôvodu, že niektorým sťažovateľkou označeným právam poskytujú ochranu všeobecné súdy (bod 4 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2009 v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov spolu v sume 292,38 €, čo zodpovedá tarifnej odmene za 2 úkony právnej pomoci po 115,90 € (prevzatie a príprava a spísanie sťažnosti) a 2-krát paušálna náhrada hotových výdavkov po 6,95 €, t. j. spolu € 245,70 €, a 19 % daň z pridanej hodnoty 46,68 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2010

